

O RÍO DOS GAFOS

no mato da xestiña
naceu o río dos gafos,
recordos,
de cando era pequeniña.

nunha andina solitaria
sentín a pureza
deixei a rabia
e ameí a natureza.

vin a miña sombra
reflexada no paraíso,
vatin con ela
e non se desfixo.

o río dos gafos deunos a vida
e nos olvidamos enseguida,
plantando bloques de formigón
no seu sendeiro o seu carón.

a xente axudou
a darlle os gafos ilusión
por voltar renacer
entre a civilización.

un pouco de respiración
no scalextric da bullición,
que fainos parar os pés
e correr a imaxinación.

Andrea Martínez Paz